

במדינה

תל-אביב

לא הכל נשאר במישפחה

עמוס קינן ויתר על המישפחה ביפו, עדי-מנת דשמוור על שדמות חי המישפחה שלו

כל מישפחה טובה ומסודרת חשופה בימים טרופים אלה לפרידה ואפילו לגירור שין. לא חשוב שהנישואין התקיימו בקול תרועות חצוצרה וכל הידידים חגגו. כאשר מגיעה עת הפרידה — עושים את זה בסקט, בצניעה, מיוחד מה יגידו השכנים. זה קרה למיסעדה החדשה, שניפתחה לפני חודש ימים בלבד, בשם המישפחה. המחזותנים — כולם אנשי בוהמה ידועים.

(המשך מעמוד 42)

גוננתי. לא היתה לי ברירה, הגברת השו- פטת, רציתי להציל את עצמי. „אז בא שוטר ותפס אותי בכוח ורצה לקחת ממני את התיק שלי לראות את המיסמכים שלי. אמרתי לשוטר שיעזוב אותי בשקט, ואני אתן לו את התיק בעצ- מי. יש בו כסף, ואני לא רוצה שיגעו בו. ואז השוטר קרץ לשוטר השני שהיה איתו, ושאל אותי אם הוא יכול לבוא לשתות אצלי כוס קפה. מה הוא חושב לעצמו, שאני זונה?

„אמרתי לעצמי, אוי אלוהים, בסך הכל רציתי לעשות טובה לאשה ולשמוך לה על התיק. אבל באמת, כבוד השופטת, לא נשכתי לה את הדי, רק את האצבע. זה מה שקורה היום במדינה הזאת, מאשימים אנשים על דברים שהם לא עשו, כשהם רוצים לעשות מעשה טוב.“

השופטת הקשיבה בסבלנות לדבריה של רוזה ופסקה: עשרה ימי מעצר נוספים.

טבע

נמר על הדשא

איך דשמוור על קיומם של הנמרים במידבר-יהודה, מבני לסכן את תושבי האזור?

חבר קיבוץ עין-גדי נעמד בפתח ביתו כשתדמה ופחד בעיניו. מולו, על הד- שא, רבץ נמר צעיר. אחרי שניה של הלם, החל החבר צועד אחרונית ובמהי- רות סגר את הדלת מאחוריו. כעבור דקות אחדות המשיך הנמר בטילו ועזב את שערי הקיבוץ.

מאותו רגע התחילו בני הקיבוץ להת- כונן לביקורם הבא של הנמרים. עד אז היו שמועות על מטיילים שראו, בתצ- פיות, נמרים משוטטים באזור מידבר- יהודה. היתה גם שמועה שרועה-צאן בדווי צד נמר ותלה את עורו על קיר האוהל שבו שכנה מישפחתו.

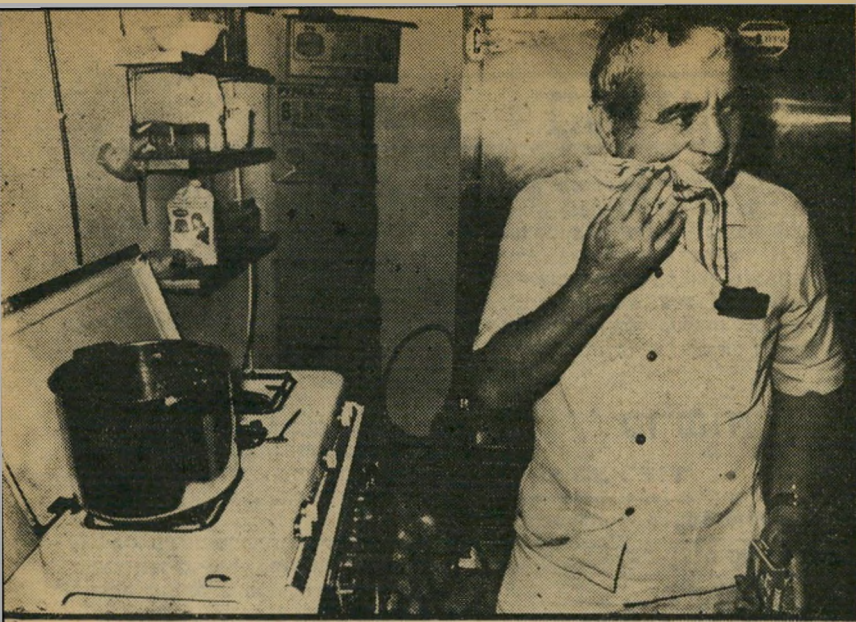
אל איזור עין-גדי נשלח צבי חורש, איש רשות שמורות-הטבע. הוא צויד בורנקו המכיל חומר צורב. המטרה היתה להגיע קרוב אל הנמרים ולהתיר עליהם חומר שיצורב אותם. על פי ההשערה אמור היתה להיות צל הנמרים, התגיה בין הצריכה לבין בני-האדם, שכתוצאה ממנה יתרחקו הנמרים מכל מגע ואפילו לא ית- קרבו למקום שבו שוכנים אנשים.

לצורך ניסיון ניסה צבי להתיר חומר צורב על כלבו. מאז הכלב נמנע מלהת- קרב אליו. אולם אצל הנמרים לא הלך לו. הוא לא הצליח להתקרב אליהם עד הטות הרצוי כדי להתיר את החומר.

הקורבן הראשון. בינתיים התרבו והלכו התצפיות על הימצאם של הנמרים. ערב אחד נכנסה נמרה לגן-החיי של הקי- בוצ וטרפה שתי עיזים. החברים שמו מארב ואחרי לילות אחדים, כאשר הגיעה הנמרה בשנית, הם ירו בה. הנמרה לא נהרגה. היא נפצעה בירך והצליחה לבר- רוח. מאז היא נראית באיזור כשהיא גור- רת רגל. אותה נמרה נראתה בצילומים שנעשו באיזור כשהיא מוליכה בעיקבוי תיה שני נמרים צעירים, כנראה הגורים שלה.

במקום המשיכו להטמין מלכודות, ולכ- דו נמר צעיר, כבן 14 חודשים. אז התי- עוררה בעיה: הנמרים רצויים בשמורת- הטבע, אך מסוכנים לבני-אדם. אילו שיח- ררו את הנמר, הוא היה שב בשנית לש- טח הקיבוץ. התזת חומר צורב על הנמר — בשלב זה, אחרי נפילתו במלכודת — היתה חסרת המשמעות המבוקשת. לא נותרה ברירה, אלא להביא אותו לאיכסון בגן החיות בתל-אביב.

היום מתלבטת הרשות בבעיה: „איך להציל אותם ולהציל את עצמנו?“ הידע בארץ הוא אקדמי בלבד. הערכת הוואולוגים היא שחיים במידבר-יהודה כ-15 נמרים. הרשות מבקשת לאפשר להם תנאי-חיים תקינים כדי שיתרבו באיזור. מי שסובל בינתיים ממצב אי-הידעה הוא הנמר הצעיר והיפה, שהיה הקורבן הראשון לעימות בין בני-האדם והחיות. הוא הוכנס לחדר חשור בגן-החיות התל- אביבי, האוכל מוכנס אליו בחשכה. „עד שיתרגל“, אומרים בגן-החיות. עוברי האורח ברחובות שליד הגן, שומעים מדי פעם זעקה רמה וקורעת-לב של הנמר החופשי שהוכנס לכלוב.

מיפעדן-דשעבר קינן
— ופטריות ברוטב

לכל אחד מהם היה רוטב **אחר**. מפעם לפעם בא לקוח שלא היה **שבע רצון**. אם תלונה של לקוח היתה צודקת, מיד הח- לפתי לו את המנה. אני תמיד **טוען**, שלי- התחיל לתרץ לוקח שעתיים, ולתחילי הור- לך ציק ציק.

„ערב אחד בא לשם סופר והביא את סיפרו, שכולם יראו שהוא סופר. הוא ישב עם בחורה ושוחח איתה בצרפתית. הוא הזמין סטייק פילה של בקר. נתתי לו את הפילה הקלאסי — על פרוטה עגור- לה של לחם לבן שמתני את הסטייק, ועל זה פטריות ברוטב מדירה. הוא החזיר את הפילה ואמר שהוא רוצה אותו בלי שום דבר. הורדתי הכל מחפילה ונתתי לו שוב. הסופר קרא למלצרית והתחיל להתעלל בה. שאל אותה באיזה סבון רח- צו את זה. אחרי-כך כשהגיע זמן התשלום, לא לקחתי ממנו כסף עבור הפילה. שותפי לא אהבו את השיטות שלי.

„סיבה נוספת ליציאתי מהמיסעדה היא עבודתי כעיתונאי וכסופר. מאז שהתחלתי שם הונחתי את הכתובות שלי לעיתון. חפי- סקתי לכתוב ביקורת על מיסעדות. מתוך אתיקה מיקצועית כבעל מיסעדה, ולא היה לי זמן לטפל בגן התבלינים שלי. החלטתי שמקומי הוא בבית.“

בינתיים, במיסעדה העסקים כרגיל. אור- רי ליפשיץ טוען: „מאז שעמוס עזב חלו שינויים אחדים. הבולט בהם הוא עניין התפרטים. לא מגישים בכלל עוף במיש- פחה. עמוס היה מכין עוף בכל מיני צו- רות ואנחנו החלטנו להוציא מתכון זה.“

השובע נכנס שותף חדש למישפחה, ה- סופר דן בריאמוץ.

מישפט

הימאי הטלוויזיה

המוכס טוען כי שוחר,

חריב-חובי מכחיש

והשופט גוזר מעצר

חשקה נפשו של הרבי-חובל שלמה גדר בטלוויזיה של חברת סוני, אך דמי המכס היו גבוהים. חשב האיש, ששימש לפני כשנה וחצי עובד של חברת קריצינור- אילת, החליט כי מוטב להסתכן ולשלם פחות. כך טענו חוקרי המישפחה.

לדבריהם שילם האיש 300 לירות למוכס בגמל-אשקלון, אחרי שהבטיח לו עוד 700 לירות אם יעזור לו להבריח את הטלוויזיה. לפני כחודשיים החליט המוכס, משום מה, להתלונן במישפחה. שעצרה את הימאי. הוא הכחיש בתוקף את דבר השוחד. לדברי בא-כוחו, עורך-דין שכטר, נידון אותו פקיד מכס לפני שנה וחצי בבית-המישפט על עבירות אחרות ובאותה עת נערך גם חיפוש בביתו של שולחן. מדוע, אם כן, לא נעצר רבי-חובל גדר לפני שנה וחצי?

בצינעה. „עבירת שוחד מתבצעת בדרך כלל בצינעה.“ טען הסניגור, „ואין כאן שאלה של עדים שצריך לחקור. החשוד כבר היה עצור 48 שעות, שבמהלכם לא נקראו עדים לגביית עדות.“

השיב על כך בא-כוח המישפחה, מפקח יעקוב אלאולף: „העניין קשור במידע סו- די, ולא אוכל לומר אם פקיד המכס הוא זה שסיפר על השוחד. שיחרורו של החשוד עלול לפגוע במהלך החקירה.“ השופט עצר את רבי-חובל לשיבוע ימים נוספים.

התוכניות המקוריות, נודע שעמוס ואורי פרושו מהשותפות. המיסעדה נשארה בני- הולם של גאוי וחזי בלבד. בין-לילה חל שינוי בנהירה ההמונית לשם. אנשי בור- המה רבים חדלו לבוא, התפרטים שונו והמישפחה המצומצמת נראתה עלובה ל- מדי. לא עברו יומיים תמימים ותודעה חדשה הגיעה — אורי חזר למישפחה. עכשיו נשאר רק עמוס בחוץ. בעיקבות זאת חדלו סופרים כמו יורם קניוק לע- בוד שם כבארמנים.

מספר קינן: „כשהלכתי לעבוד במיס- עדה, חשבתי שאוכל להרץ את המיטבח, ללמד את הטבח את סודות הבישול שלי, לבוא לכמה שעות אחרי-הצהריים, להכין בכל יום הפתעה קולינרית משלי וללכת הביתה. אך התברר ששותפי רוצים ש- איהם שם גם בערב. הערבים התארכו יתר על המידה. היינו אמורים לעשות כיבוי אורות באחת אחרי חצות, אך אנשים ני- שר אור רציתי והייתי חוזר הביתה בשתיים או בשלוש לפנות בוקר. יש לי אשה הי- גימנזאט בשמירת הריון. היא לא יכולה להירדם כשאני לא בבית. לכן היא חיכ- תה לי בכל לילה. לבסוף היא נשברה ועברה להתגורר בבית-מלון. כאשר שהתה שם התחילה לדמם. לקחתי אותה לבית- חולים, שם שהתה יומיים. זה שבר אותי. לא רציתי בגלל המישפחה ביפו לאבד את המישפחה שלי.

„היתה עוד בעיה, הנקראת לקוחות. יש שתי השקפות בקשר לזה. האחת טוענת שהלקוח תמיד צודק. השנייה שהלקוח צודק רק ב-99 אחוז מהמיקרים. ואחוז אחד אני צודק. למשל אם בא לקוח ומת- לונן למה לא שמתי רוטב על אומצה מפולפלת. אני מסביר לו שאני לא שם רוטב במיקרה כזה. כאן אני הוא הצודק. מתוך מאה אנשים אדם אחד כזה לא ית- זור למיסעדה.“

אין עוף במישפחה. „עבדתי שם כמו סוס עם 70 תפרטים שונים, כאשר

בארמן קניוק
פילה קלאסי —

הסופר עמוס קינן, הצייר אורי ליפשיץ, בעל הסטיקיה, גאוי חקק וחזי היללי.

ההבטחות היו רבות. עמוס, שהוא טבח מעולה, השתלט על המיטבח. אורי, שהוא ביהמין ידוע ומוכר, קיבל את האורחים, וגאוי וחזי דאגו לניהול העסקי של המ- קום. המאכלים שהוגשו היו תאוה לחיך והקהל הציף את המיסעדה.

לקוחות ועקרונות. ארבעה, שבועות בלבד אחרי הפתיחה ההגיגית, עם כל

נמר פורי
על קיר האוהל